

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

27. september 2012*

Varjupaigataotlused — Direktiiv 2003/9/EÜ — Varjupaigataotlejate liikmesriikides vastuvõtu miinimumnõuded — Määrus (EÜ) nr 343/2003 — Kohustus tagada varjupaigataotlejatele vastuvõtu miinimumnõuded vastutavas liikmesriigis vastuvõtmise või sellesse riiki tagasivõtmise menetluse kestel — Selle liikmesriigi määramine, kellele langeb miinimumnõuete tagamise finantskoormus

Kohtuasjas C-179/11,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Conseil d'État (Prantsusmaa) 7. aprilli 2011. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 18. aprillil 2011, menetluses

Cimade,

Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI)

versus

Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja esimees J.-C. Bonichot, kohtunikud A. Prechal, K. Schiemann, L. Bay Larsen (ettekandja) ja E. Jarašiūnas,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 8. märtsi 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

- Cimade, esindajad: Cimade'i juhataja P. Peugeot, ja *avocat* P. Spinosi,
- Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI), esindajad: P. Peugeot ja *avocat* C. Pouly,
- Prantsusmaa valitsus, esindajad: G. de Bergues, J.-S. Pilczer ja B. Beaupère-Manokha,
- Tšehhi valitsus, esindajad: M. Smolek ja J. Vlácil,
- Kreeka valitsus, esindajad: M. Michelogiannaki ja L. Kotroni,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

- Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* C. Gerardis,
- Poola valitsus, esindaja: M. Szpunar,
- Šveitsi valitsus, esindaja: J. de Watteville,
- Euroopa Komisjon, esindaja: M. Condou-Durande,

olles 15. mai 2012. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab küsimust, kuidas tõlgendada nõukogu 27. jaanuari 2003. aasta direktiivi 2003/9/EÜ, millega sätestatakse varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumnõuded (ELT L 31, lk 18; ELT eriväljaanne 19/06, lk 101) ja eelkõige selle direktiivi kohaldamisala.
- 2 See taotlus esitati kohtuvaidluses ühelt poolt Cimade'i ja Groupe d'information et de soutien des immigrés (GISTI) ja teiselt poolt ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'Immigration (sise-, ülemere-, haldusüksuste ja rändeküsimuste minister) vahel, seoses ajutist ootetoetust käsitleva 3. novembri 2009. aasta ministriumidevahelise ringkirja (edaspidi „3. novembri 2009. aasta ringkiri”) õiguspärasusega.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2003/9

- 3 Direktiivi 2003/9 põhjendused 5, 7 ja 8 on sõnastatud järgmiselt:

„(5) Käesolevas direktiivis austatakse põhiõigusi ja järgitakse iseäranis Euroopa Liidu põhiõiguste hartas [edaspidi „harta”] tunnustatud põhimõtteid. Eelkõige püüab käesolev direktiiv tagada inimväärikuse täielikku austamist ning edendada kõnealuse harta artiklite 1 ja 18 kohaldamist.

[...]

(7) Varjupaigataotlejate vastuvõtmisele tuleks sätestada miinimumnõuded, mis oleksid piisavad, et tagada varjupaigataotlejatele kõikides liikmesriikides väärikas elatustase ning võrreldavad elutingimused.

(8) Varjupaigataotlejate vastuvõtmise tingimuste ühtlustamine peaks aitama piirata varjupaigataotlejate edasist liikumist ühest liikmesriigist teise, mida mõjutavad mitmesugused nende vastuvõtmisega seotud tingimused.”

- 4 Kõnealuse direktiivi artikkel 1 näeb ette, et „direktiivi eesmärk on sätestada liikmesriikides varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumnõuded”.

5 Sama direktiivi artikkel 2 „Mõisted” sätestab:

„Käesolevas direktiivis:

[...]

b) varjupaigataotlus – kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud taotlus, mida võidakse lugeda mõnelt liikmesriigilt rahvusvahelise kaitse taotlemiseks Genfi [28. juuli 1951. aasta pagulasseisundi] konventsiooni [edaspidi „Genfi konventsioon”] alusel. Rahvusvahelise kaitse taotlemist käsitatakse varjupaigataotlusena, välja arvatud juhul, kui kolmanda riigi kodanik või kodakondsuseta isik selgesõnaliselt taotleb mõnda muud liiki kaitset, mida saab eraldi taotleda;

c) taotleja või varjupaigataotleja – kolmanda riigi kodanik või kodakondsuseta isik, kes on esitanud varjupaigataotluse, mille suhtes ei ole lõplikku otsust veel tehtud;

[...]

i) vastuvõtutingimused – nende meetmete kogum, mida liikmesriigid tagavad kooskõlas käesoleva direktiiviga varjupaigataotlejatele;

j) materiaalsed vastuvõtutingimused – vastuvõtutingimused, mis hõlmavad majutust, toitu ja rõivaid, mida antakse loonusena või rahaliste toetuste või maksedokumentidena ning päevarahana;

[...]”

6 Direktiivi 2003/9 artikkel 3 „Kohaldamisala” sätestab lõikes 1 järgmist:

„Käesolevat direktiivi kohaldatakse kõikide kolmandate riikide kodanike ja kodakondsuseta isikute suhtes, kes esitavad liikmesriigi piiril või territooriumil varjupaigataotluse, niikaua kuni neil on lubatud viibida sellel territooriumil, ning samuti tema pereliikmete suhtes, kui nad on vastavalt siseriiklikule õigusele selle varjupaigataotlusega hõlmatud”.

7 Direktiivi 2003/9 artikkel 13 „Materiaalsete vastuvõtutingimuste ja tervishoiu üldised eeskirjad” sätestab lõikes 1:

„Liikmesriigid tagavad, et materiaalsed vastuvõtutingimused on varjupaigataotlejatele nende varjupaigataotluse esitamise ajal olemas.”

8 Sama direktiivi artikkel 16 „Vastuvõtutingimuste kitsendamine või tühistamine” on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriigid võivad vastuvõtutingimusi kitsendada või tühistada järgmistel juhtudel:

a) kui varjupaigataotleja:

— lahkub pädeva ametiasutuse määratud elukohast talle sellest teatamata või ilma pädeva ametiasutuse loata, kui on nõutav sellise loa taotlemine, või

— ei täida aruandekohustusi või teabe andmise nõuet või nõuet ilmuda siseriiklikus õiguses sätestatud mõistliku aja jooksul varjupaigamenetlusega seoses isiklikele vestlustele või

— on selles liikmesriigis juba esitanud varjupaigataotluse.

Kui varjupaigataotleja leitakse või ta teatab endast vabatahtlikult pädevale asutusele, võetakse kadumise põhjuste põhjal vastu nõuetekohaselt põhjendatud otsus kõikide või mõnede vastuvõtutingimuste tagamise ennistamise kohta;

b) kui varjupaigataotleja varjab rahaliste vahendite olemasolu ning on seetõttu materiaalselt vastuvõtutingimuste arvel alusetult rikastunud.

[...]

2. Liikmesriigid võivad kõnealuste tingimuste tagamisest keelduda, kui varjupaigataotleja ei ole suutnud tõestada, et ta esitas varjupaigataotluse esimesel võimalusel pärast sellesse liikmesriiki saabumist.

[...]

5. Liikmesriigid tagavad, et materiaalseid vastuvõtutingimusi ei kitsendata ega tühistata enne, kui eitav otsus on vastu võetud.”

Määrus (EÜ) nr 343/2003

9 Nõukogu 18. veebruari 2003. aasta määruse (EÜ) nr 343/2003, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest (ELT L 50, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 109) sätestab artiklis 1:

„Käesolevas määruses sätestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest.”

10 Sama määruse artiklist 2 tulenevad määratlused mõistetele „varjupaigataotlus” ja „taotleja” või „varjupaigataotleja”, mille sisu põhimõtteliselt kattub direktiivis 2003/9 sisalduvate samade mõistete omaga. Lisaks defineerib artikkel 2 järgmised mõisted:

„e) varjupaigataotluse läbivaatamine – varjupaigataotluse igasugune läbivaatamine või taotluse üle otsustamine pädevate asutuste poolt kooskõlas siseriiklike õigusaktidega, välja arvatud menetlused vastutava liikmesriigi määramiseks käesoleva määruse kohaselt;

[...]

j) elamisluba – liikmesriigi asutuste väljastatud luba, millega lubatakse kolmanda riigi isikul viibida liikmesriigi territooriumil, sealhulgas dokumendid, mille põhjal lubatakse territooriumil viibida ajutise kaitse korra raames või seni, kuni väljasaatmiskorralduse täitmist takistavad asjaolud lõppevad, välja arvatud viisad ja elamisload, mis on väljastatud tähtaja vältel, mis on vajalik vastutava liikmesriigi määramiseks käesoleva määruse kohaselt, või varjupaiga- või elamisloataotluse läbivaatamise tähtaja vältel;

[...]”

11 Määruse nr 343/2003 artikkel 3, mis kuulub määruse II peatükki „Üldpõhimõtted”, sätestab lõikes 1:

„Liikmesriigid vaatavad läbi kõikide selliste kolmanda riigi kodanike taotlused, kes taotleavad varjupaika mõne liikmesriigi piiril või territooriumil. Taotluse vaatab läbi üks liikmesriik, kelleks on III peatükis sätestatud kriteeriumide kohaselt vastutav liikmesriik.”

12 Kõnealuse määruse artikkel 4, mis kuulub samuti määruse II peatükki, sätestab:

„1. Käesoleva määruse kohaselt algab vastutava liikmesriigi määramine niipea, kui varjupaigataotlus on esimest korda esitatud mõnele liikmesriigile.

2. Varjupaigataotlus taotlus loetakse esitatuks, kui varjupaigataotleja esitatud vorm või asutuste koostatud protokoll on laekunud asjaomase liikmesriigi pädevatele asutustele. Kui taotlus ei ole tehtud kirjalikult, peaks tahteavalduse ja protokollide koostamise vaheline aeg olema võimalikult lühike.

[...]

4. Kui varjupaigataotluse esitab liikmesriigi pädevatele asutustele taotleja, kes on mõne muu liikmesriigi territooriumil, määrab vastutava liikmesriigi see liikmesriik, kelle territooriumil taotleja on. Taotluse saanud liikmesriik teatab sellest viivitamata liikmesriigile, kus taotleja on, misjärel käsitletakse viimati nimetatud liikmesriiki käesoleva määruse kohaldamisel liikmesriigina, kellele varjupaigataotlus on esitatud.

Taotlejale teatatakse kirjalikult sellisest vastutuse üleandmisest ja selle toimumise kuupäevast.

5. Kui varjupaigataotleja on mõnes muus liikmesriigis ja esitab seal varjupaigataotluse pärast oma taotluse tagasivõtmist vastutava liikmesriigi määramise menetluse käigus, võtab liikmesriik, kellele esitati tagasivõetud varjupaigataotlus, taotleja tagasi artiklis 20 sätestatud tingimustel, et viia varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutava liikmesriigi määramise menetlus lõpule.

See kohustus langeb ära, kui varjupaigataotleja on vahepeal lahkunud liikmesriikide territooriumilt vähemalt kolmeks kuuks või on saanud mõnelt liikmesriigilt elamisloa.”

13 Määruse nr 343/2003 V peatükk näeb ette varjupaigataotleja vastuvõtmise ja tagasivõtmise üksikasjalikud eeskirjad. Selle määruse artikkel 16 sätestab:

„1. Käesoleva määruse kohaselt varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik on kohustatud:

- a) artiklites 17–19 sätestatud tingimustel vastu võtma varjupaigataotleja, kes on esitanud taotluse mõnes muus liikmesriigis;
- b) viima varjupaigataotluse läbivaatamise lõpule;
- c) võtma artiklis 20 sätestatud tingimustel tagasi taotleja, kelle taotlus on läbivaatamisel ja kes viibib loata mõnes muus liikmesriigis;
- d) võtma artiklis 20 sätestatud tingimustel tagasi taotleja, kes on läbivaatamise käigus taotluse tagasi võtnud ja esitanud taotluse mõnes muus liikmesriigis;
- e) võtma artiklis 20 sätestatud tingimustel tagasi kolmanda riigi kodaniku, kelle taotluse ta on tagasi lükanud ja kes viibib loata mõnes muus liikmesriigis.

2. Kui liikmesriik väljastab taotlejale elamisloa, lähevad lõikes 1 täpsustatud kohustused üle sellele liikmesriigile.

3. Lõikes 1 täpsustatud kohustused langevad ära, kui kolmanda riigi kodanik on liikmesriikide territooriumilt lahkunud vähemalt kolmeks kuuks, välja arvatud juhul, kui kolmanda riigi kodanikul on vastutava liikmesriigi väljastatud kehtiv elamisloa.

4. Lõike 1 punktides d ja e täpsustatud kohustused langevad ära ka juhul, kui taotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik on pärast taotluse tagasivõtmist või tagasilükkamist vastu võtnud või tegelikult rakendanud meetmeid, mis on eelduseks kolmanda riigi kodaniku minekuks oma päritoluriiki või mõnda muusse riiki, kuhu ta võib seaduslikult reisida.”

- 14 Kõnesoleva määruse artikkel 17 sätestab menetlused, mis kuuluvad kohaldamisele, et paluda teisel liikmesriigil varjupaigataotleja vastu võtta. Nimetatud artikli lõiked 1 ja 2 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui liikmesriik, kellele on esitatud varjupaigataotlus, leiab, et taotluse läbivaatamise eest vastutab mõni muu liikmesriik, võib ta võimalikult kiiresti ja igal juhul kolme kuu jooksul artikli 4 lõikes 2 määratletud taotluse esitamisest paluda sellisel muul liikmesriigil taotleja vastu võtta.

Kui palvet taotleja vastuvõtmiseks ei esitata kolme kuu jooksul, vastutab varjupaigataotluse läbivaatamise eest liikmesriik, kus taotlus esitati.

2. Palve esitajaks olev liikmesriik võib paluda kiirelt vastata juhul, kui varjupaigataotlus esitati pärast sissesõidu- või elamisloa andmisest keeldumist, pärast ebaseadusliku viibimise eest kinnipidamist või pärast väljasaatmiskorralduse kättetoimetamist või täideviimist ja/või kui varjupaigataotlejat hoitakse kinni.

Palves põhjendatakse kiire vastamise vajalikkust ja esitatakse tähtaeg, mille jooksul vastust oodatakse. See tähtaeg on vähemalt üks nädal.”

- 15 Sama määruse artikkel 18 sätestab:

„1. Palve saajaks olev liikmesriik teeb kõik vajalikud kontrollimised ja teeb taotleja vastuvõtmiseks esitatud palve suhtes otsuse kahe kuu jooksul palve saamisest.

[...]

6. Kui palve esitajaks olev liikmesriik on palunud kiiret vastust kooskõlas artikli 17 lõikega 2, annab palve saajaks olev liikmesriik endast parima, et soovitud tähtajast kinni pidada.

Erandjuhtudel, mil on võimalik tõendada, et taotleja vastuvõtmise palve läbivaatamine on eriti keeruline, võib palve saajaks olev liikmesriik anda vastuse pärast soovitud tähtaja möödumist, kuid igal juhul ühe kuu jooksul. Sel juhul peab palve saajaks olev liikmesriik palve esitajaks olevale liikmesriigile algselt soovitud tähtaja jooksul teatama oma otsusest vastamine edasi lükata.

7. Kui vastust ei anta lõikes 1 osutatud kahe kuu jooksul või lõikes 6 osutatud ühe kuu jooksul, loetakse palve rahuldatuks, millega kaasneb kohustus isik vastu võtta, sealhulgas kohustus võtta vajalikud meetmed tema saabumiseks.”

- 16 Määruse nr 343/2003 artikkel 19, mis näeb ette varjupaigataotleja üleandmise tähtajad, on sõnastatud järgmiselt:

„1. Kui palve saajaks olev liikmesriik nõustub taotleja vastuvõtmisega, teatab liikmesriik, kus varjupaigataotlus esitati, taotlejale otsusest taotlust mitte läbi vaadata ja kohustusest anda taotleja üle vastutavale liikmesriigile.

2. Lõikes 1 osutatud otsus sisaldab põhjendust. See sisaldab üleandmise teostamistähtaega ja vajaduse korral teavet selle kohta, kuhu ja millal taotleja peaks ilmuma, kui ta reisib vastutavasse liikmesriiki omal käel. Selle otsuse võib edasi kaevata ja taotleda selle uut läbivaatamist. Otsuse edasikaebamine või selle uuesti läbi vaatamine ei peata üleandmise teostamist, välja arvatud juhul, kui kohtud või pädevad asutused ei otsusta siseriikliku õiguse kohaselt teisiti.

3. Liikmesriik, kus varjupaigataotlus esitati, annab taotleja pärast asjaomaste liikmesriikide omavahelist nõupidamist vastutavale liikmesriigile üle kooskõlas oma siseriikliku õigusega esimesel võimalusel ja hiljemalt kuue kuu jooksul vastuvõtmispalve rahuldamisest või kaebuse või uuesti läbi vaatamise suhtes tehtud otsusest, kui sellel on peatav toime.

[...]

4. Kui üleandmine ei toimu kuue kuu jooksul, lasub vastutus liikmesriigil, kus varjupaigataotlus esitati. Nimetatud tähtaega võib pikendada kõige rohkem ühe aastani, kui üleandmist ei saa teostada varjupaigataotleja vangistuse tõttu, või kõige rohkem kaheksateistkümne kuuni, kui varjupaigataotleja varjab ennast.

[...]”

- 17 Varjupaigataotleja tagasivõtmise korra näeb ette kõnesoleva määruse artikkel 20, mis näeb ette teabe, mida peab sisaldama varjupaigataotleja tagasivõtmispalve, sätestab sellele vastamise tingimused, vastamise tähtaja ning korra, mille kohaselt varjupaigataotleja üleandmine peab toimuma.

Direktiiv 2005/85/EÜ

- 18 Nõukogu 1. detsembri 2005. aasta direktiivi 2005/85/EÜ liikmesriikides pagulasseisundi omistamise ja äravõtmise menetluse miinimumnõuete kohta (ELT L 326, lk 13) põhjendus 29 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolev direktiiv ei käsitle menetlusi, mida reguleerib [...] määrus [...] nr 343/2003 [...]”

- 19 Kõnealuse direktiivi artiklis 2 on määratletud mõisted „varjupaigataotlus” ja „taotleja” või „varjupaigataotleja”, mille sisu põhimõtteliselt kattub direktiivis 2003/9 ja määrukses nr 343/2003 sisalduvate samade mõistete omaga. Selle artikli 2 punktis k on määratletud lisaks järgmine mõiste:

„liikmesriiki jäämine” – jäämine selle liikmesriigi territooriumile, kaasa arvatud piirile või transiiditsoonile, kus varjupaigataotlus esitati või kus seda läbi vaadatakse.”

- 20 Direktiivi 2005/85 II peatükki „Üldpõhimõtted ja tagatised” kuuluv artikkel 7 „Õigus jääda liikmesriiki kuni taotluse läbivaatamiseni” sätestab lõikes 1:

„Taotluse esitajal lubatakse jääda liikmesriiki üksnes menetluse eesmärgil kuni tuvastav asutus on vastu võtnud otsuse vastavalt III peatükis sätestatud esimese astme menetlusele. Kõnealune õigus riiki jääda ei anna õigust saada elamisluba.”

- 21 Sama direktiivi artiklis 35 on sätestatud:

„1. Liikmesriigid võivad vastavalt II peatüki üldpõhimõtetele ja tagatistele ette näha menetlused, mille alusel liikmesriigi piiril või transiiditsoonis esitatud taotluste üle otsustatakse sealsamas.

2. Kui lõikes 1 sätestatud menetlusi ei ole siiski veel olemas, võivad liikmesriigid vastavalt käesoleva artikli sätetele ja kooskõlas 1. detsembril 2005 kehtivate õigusaktidega säilitada menetlused, mis kalduvad kõrvale II peatükis kirjeldatud üldpõhimõtetest ja tagatistest ning mille eesmärgiks on otsustada, kas lubada piiril või transiiditsoonis sinna saabunud ja seal ka varjupaigataotluse esitanud varjupaigataotlejad liikmesriigi territooriumile.

3. Lõikes 2 osutatud menetlusega tagatakse eelkõige, et:

a) asjaomastel isikutel lubatakse jääda liikmesriigi piirile või transiiditsooni, ilma et see piiraks artikli 7 kohaldamist;

[...]"

Määrus (EÜ) nr 1560/2003

22 Komisjoni 2. septembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 1560/2003, millega kehtestatakse üksikasjalikud rakenduseeskirjad määrusele nr 343/2003 (ELT L 222, lk 3; ELT eriväljaanne 19/06, lk 200) sätestab artiklis 8 „Koostöö üleandmise teostamisel“:

„1. Vastutav liikmesriik on kohustatud hoolitsema selle eest, et varjupaigataotleja saaks üle antud esimesel võimalusel ja et tema sissesõitu ei takistataks. See liikmesriik määrab vajaduse korral kindlaks koha oma territooriumil, kuhu varjupaigataotleja viiakse või kus ta pädevatele asutustele üle antakse, võttes arvesse geograafilisi piiranguid ja üleandvale liikmesriigile kättesaadavaid transpordiliike. Mitte mingil juhul ei või nõuda, et saatja saadaks varjupaigataotlejat rahvusvahelise transpordivahendi sihtpunktist kaugemale või et üleandev liikmesriik kataks transpordikulud sellest punktist edasi.

2. Üleandev liikmesriik hoolitseb varjupaigataotleja ja tema saatja transpordi eest ja määrab vastutava liikmesriigiga nõu pidades kindlaks saabumise aja ja vajaduse korral pädevatele asutustele üleandmise üksikasjaliku korra. Vastutav liikmesriik võib nõuda, et talle teatataks saabumisest kolm tööpäeva ette.”

Otsus nr 573/2007/EÜ

23 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. mai 2007. aasta otsus nr 573/2007/EÜ, millega luuakse üldprogrammi „Solidaarsus ja rändevoogude juhtimine” raames Euroopa Pagulasfond aastateks 2008–2013 ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu otsus 2004/904/EÜ (ELT L 144, lk 1) põhjendus 13 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolev otsus luuakse osana ühtsest raamistikust, mis hõlmab samuti Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. mai 2007. aasta otsust nr 574/2007/EÜ, millega luuakse üldprogrammi „Solidaarsus ja rändevoogude juhtimine” raames Välispiirifond aastateks 2007–2013, Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. mai 2007. aasta otsust nr 575/2007/EÜ, millega asutatakse üldprogrammi „Solidaarsus ja rändevoogude juhtimine” raames Euroopa Tagasipöördumisfond aastateks 2008–2013, ja nõukogu otsust 2007/.../EÜ, millega luuakse üldprogrammi „Solidaarsus ja rändevoogude juhtimine” raames Euroopa Kolmandate Riikide Kodanike Integreerimise Fond aastateks 2007–2013, ning mille eesmärk on käsitleda kohustuste õiglast jagamist liikmesriikide vahel Euroopa Liidu välispiiri integreeritud haldamise sisseadmisest ning [EÜ] asutamislepingu kolmanda osa IV jaotise kohaselt välja töötatud ühise varjupaiga- ja sisserändepoliitika rakendamise tuleneva finantskoormuse osas.”

24 Otsuse nr 573/2007 artikkel 2 „Fondi üldeesmärk” sätestab:

„1. Fondi üldeesmärk on käesoleva otsusega sätestatud meetmeid kaasrahastades toetada ja soodustada liikmesriikide jõupingutusi pagulaste ja ümberasustatud isikute vastuvõtmisel ning nende vastuvõtmise tagajärgede kandmisel, võttes arvesse ühenduse õigusakte antud valdkonnas.

2. Fond toetab liikmesriikide või komisjoni algatusel tehnilise abi rahastamist.”

25 Kõnealuse otsuse artikkel 3 „Abikõlblikud meetmed liikmesriikides” sätestab lõikes 1:

„Fond toetab meetmeid, mida liikmesriigid võtavad seoses ühe või mitme järgmise valdkonnaga:

a) vastuvõtutingimused ja varjupaigamenetlused;

[...]”

Prantsuse õigus

Välismaalaste riiki sisenemist ja riigis viibimist ning varjupaigaõigust käsitlev seadustik

26 Välismaalaste riiki sisenemist ja riigis viibimist ning varjupaigaõigust käsitleva seadustiku (code de l'entrée et du séjour des étrangers et du droit d'asile; edaspidi „Ceseda”) artikkel L.723-1 sätestab järgmist:

„Office [français de protection des réfugiés et apatrides (Prantsuse pagulaste ja kodakondsuseta isikute kaitse amet, edaspidi „OFPRA”)] otsustab talle esitatud varjupaigataotluste üle. See amet ei ole siiski pädev läbi vaatama taotlust, mille on esitanud isik, kelle territooriumile sisenemise taotlus on jätetud artikli L.741-4 punkti 1 alusel rahuldamata.

[...]”

27 Selle seadustiku artikkel L.741-4 sätestab:

„Kui [Genfi konventsiooni] artiklis 33 sätestatust ei tulene teisiti, võib Prantsusmaal varjupaika taotleva isiku vastuvõtmisest keelduda vaid siis, kui:

1. varjupaigataotluse läbivaatamine kuulub teise riigi pädevusse vastavalt [määruse nr 343/2003] sätetele või vastavalt selles määruses ette nähtud identsetele kokkulepetele teiste riikidega;

[...]”

28 Ceseda artikkel L.742-1 sätestab:

„Kui välismaalasest varjupaigataotlejale on antud käesoleva jao esimese peatüki alusel luba elada Prantsusmaal, siis tuleb talle väljastada esialgne elamisluba, mille alusel on tal võimalik esitada varjupaigataotlus [OFPRA-le]. [OFPRA] poole võib pöörduda alles pärast seda, kui nimetatud dokument on taotlejale väljastatud. Pärast varjupaigataotluse esitamist antakse taotlejale uus esialgne elamisluba. Seda dokumenti pikendatakse kuni amet langetab otsuse ja kaebuse esitamise korral Cour nationale du droit d'asile'i (riiklik varjupaigakohus) kuni selle kohtu otsuse langetamiseni.”

Sotsiaalhoolekande- ja perekonnaseadustik

29 Sotsiaalhoolekande- ja perekonnaseadustiku (code de l'action sociale et des familles) artikkel L.348-1 näeb ette, et „välismaalasel, kellel on mõni [Ceseda] artiklis L.742-1 mainitud elamislubadest, on vastava taotluse esitamisel õigus sotsiaalabile varjupaigataotlejate vastuvõtukeskuses majutamise vormis.”

Tööseadustik

30 Tööseadustiku artikkel L.5423-8 näeb ette:

„Kui artikli L.5423-9 sätetest ei tulene teisiti, võidakse maksta ajutist ootetoetust:

1. vanuselise ja sissetulekuga seonduva tingimuse täidetuse korral välismaalastele, kelle elamisloal või tõendil elamisloa taotluse esitamise kohta on märges, et nad on taotlenud Prantsusmaal varjupaika, ja kes on esitanud taotluse saada pagulase staatus,

[...]”

31 Nimetatud seadustiku artikli L.5423-9 kohaselt:

„Ajutist ootetoetust ei maksta:

1. varjupaigataotlejatele, kes pärast lõplikku otsust taotluse rahuldamata jätmise kohta esitavad uuesti läbivaatamise taotluse [OFPRA-le], välja arvatud humanitaarjuhtumid, millest [OFPRA] teatab määrusega ette nähtud tingimustel;

[...]”

32 Sama seadustiku artikkel L.5423-11 on sõnastatud nii:

„Ajutist ootetoetust makstakse igakuiselt tagantjärele isikutele, kelle varjupaigataotluse kohta ei ole lõplikku otsust.

Toetuse maksmine lõpetatakse taotlust puudutavast lõplikust otsusest teavitamise kuule järgneva kuu lõpus.”

3. novembri 2009. aasta ringkiri

33 3. novembri 2009. aasta ringkiri, mis puudutab ajutise ootetoetuse saajaid, näeb oma esimeses osas ette eeskätt järgmist:

„I. Varjupaigataotlejad

Kooskõlas [direktiiviga 2003/9] on ajutine ootetoetus toimetulekutoetus, mida makstakse varjupaigataotlejatele nende taotluse läbivaatamise ajal, kui nad vastavad järgnevalt loetletud tingimustele.

I.1. Ajutise ootetoetuse määramise tingimused

Kui punktis I.2 sätestatud eranditest ei tulene teisiti ja kui sissetulekuga seonduv tingimus on täidetud, võib välismaalane saada ajutist ootetoetust, kui:

- ta on saanud 18-aastaseks;
- ta on esitanud varjupaigataotluse OFPRA-le ja tal on selle ameti kiri, mis teatab tema taotluse registreerimisest;
- tema varjupaigataotluse kohta ei ole OFPRA ega CNDA [Cour nationale du droit d'asile] lõplikku otsust;

— tal on elamisloa või tõend elamisloa taotluse esitamise kohta, millel on märges, et ta on taotlenud Prantsusmaal varjupaika; seda tingimust ei kohaldata ohutute päritolumaadena käsitatavate riikide kodanike suhtes [...] ja nende riikide kodanike suhtes, kelle puhul kohaldatakse Genfi konventsiooni artiklit 1 C 5, kahel viimati nimetatud juhul piisab OFPRA registreerimiskirjast.

[...]

I.2. Ajutise ootetoetuse määramata jätmise alused

[...]

I.2.2.

Muud määramata jätmise alused [...]

[...]

Varjupaigataotlejatele ei või määrata ajutist ootetoetust, kui elamisloa andmisest keelduti kooskõlas Ceseda artikli L.741-4 punktides 1, 3 ja 4 sätestatuga. See puudutab:

1. isikuid, kelle varjupaigataotluse läbivaatamine kuulub muu Euroopa riigi pädevusse vastavalt [määruse nr 343/2003] ehk nn „II Dublini määruse” sätetele;

[...]”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

³⁴ CIMADE ja GISTI esitasid 26. jaanuaril 2010 Conseil d'État'le kaebuse, nõudes 3. novembri 2009. aasta ringkirja tühistamist. Nad väidavad, et ringkiri on vastuolus direktiivi 2003/9 eesmärkidega, kuna see arvab ajutise ootetoetuse saajate hulgast välja varjupaigataotlejad, kelle puhul Prantsuse Vabariik palub määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, keda ta peab vastutavaks puudutatud isikute taotluste läbivaatamise eest, et ta võtaks nad vastu või tagasi.

³⁵ Leides, et sellele väitele vastamiseks on vaja tõlgendada liidu õiguse asjakohaseid sätteid, otsustas Conseil d'État kohtuasjas menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [...] direktiiviga 2003/9[...] on selles ette nähtud vastuvõtu miinimumtingimused tagatud taotlejatele, kelle puhul varjupaigataotluse saanud liikmesriik otsustab [...] määruse [...] nr 343/2003 alusel pöörduda teise liikmesriigi poole, keda ta peab selle taotluse läbivaatamise eest vastutavaks, selle teise liikmesriigi poolt vastu- või tagasivõtmise menetluse ajaks?

2. Juhul kui vastus sellele küsimusele on jaatav:

a) Kas esimesel liikmesriigil lasuv kohustus tagada vastuvõtu miinimumtingimused lõpeb palve saajaks oleva riigi nõustuva otsuse tegemise hetkel, varjupaigataotleja tegelikul vastu- või tagasivõtmisel või mingil muul hetkel?

b) Millisele liikmesriigile langeb sellisel juhul sellel ajavahemikul vastuvõtu miinimumtingimuste tagamise finantskoormus?”

Eelotsuse küsimused

Esimene küsimus

- 36 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas liikmesriik, kellele on tema piiril või territooriumil esitatud varjupaigataotlus, on kohustatud tagama direktiiviga 2003/9 kehtestatud varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumtingimused ka niisugusele varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik.
- 37 Sellega seoses olgu kõigepealt öeldud, et direktiivi 2003/9 kohaldamisala on määratletud selle direktiivi artiklis 3, mille järgi seda direktiivi kohaldatakse kõikide kolmandate riikide kodanike ja kodakondsuseta isikute suhtes, kes esitavad liikmesriigi piiril või territooriumil varjupaigataotluse, niikaua kui neil on lubatud viibida varjupaigataotlejatena sellel territooriumil.
- 38 Seega on esimene tingimus, mis peab direktiivi 2003/9 kohaldamiseks täidetud olema, et varjupaigataotleja peab olema esitanud varjupaigataotluse liikmesriigi piiril või territooriumil. Sellega seoses sätestab direktiivi artikli 2 punkt b, et „varjupaigataotluse” all tuleb mõista „kolmanda riigi kodaniku või kodakondsuseta isiku esitatud taotlus[t], mida võidakse lugeda mõnelt liikmesriigilt rahvusvahelise kaitse taotlemiseks Genfi konventsiooni alusel”, ning et „[r]ahvusvahelise kaitse taotlemist käsitatakse varjupaigataotlusena, välja arvatud juhul, kui kolmanda riigi kodanik või kodakondsuseta isik selgesõnaliselt taotleb mõnda muud liiki kaitset, mida saab eraldi taotleda”. Määruse nr 343/2003 artikli 2 punktis c sisalduva mõiste „varjupaigataotleja” määratlus on ülaltoodud määratlusega sisuliselt identne.
- 39 Mis puudutab ajavahemikku, mille jooksul tuleb varjupaigataotlejatele tagada majutust, toitu, riideid ja päevaraha hõlmavad materiaalsed vastuvõtutingimused, siis näeb direktiivi 2003/9 artikli 13 lõige 1 ette, et see ajavahemik algab siis, kui varjupaigataotleja „esitab varjupaigataotluse”.
- 40 Lisaks tuleneb direktiivi 2003/9 artiklitest 2 ja 3, et selle direktiiviga nähakse ette ainult üks varjupaigataotlejate kategooria, mis hõlmab kolmanda riigi kodanikke ja kodakondsuseta isikuid, kes esitavad varjupaigataotluse. Selles direktiivis ei ole ühtegi sätet, mis annaks mõista, et varjupaigataotlus loetakse esitatuks vaid siis, kui see on esitatud selle taotluse läbivaatamise eest vastutava liikmesriigi ametiasutustele.
- 41 Niisugust tõlgendust kinnitab samuti määruse nr 343/2003 artikli 4 lõige 1, mis näeb ette, et selle määruse kohane vastutava liikmesriigi määramine algab niipea, kui varjupaigataotlus on esimest korda esitatud mõnele liikmesriigile. See säte tähendab vältimatult, et varjupaigataotlus esitatakse enne seda, kui algab menetlus vastutava liikmesriigi määramiseks.
- 42 Direktiivi 2003/9 sätteid tuleb tõlgendada selle direktiivi üldist ülesehitust ja eesmärki arvestades ning kooskõlas selle direktiivi põhjendusega 5; ka tuleb seda tõlgendada põhiõigusi ja eelkõige hartas tunnustatud põhimõtteid arvestades. Nimetatud põhjenduse järgi püüab direktiiv eelõige tagada inimväärikuse täielikku austamist ning edendada harta artiklite 1 ja 18 kohaldamist.
- 43 Neid nõudeid tuleb seega järgida mitte üksnes vastutava liikmesriigi territooriumil oleva varjupaigataotleja puhul, kes ootab selle riigi otsust oma varjupaigataotluse kohta, vaid ka nende varjupaigataotlejate puhul, kes ootavad oma taotluse eest vastutava liikmesriigi määramist.
- 44 Sellega seoses ei ole võimalik kehtivalt väita, et varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumtingimusi ei kohaldata vastutava liikmesriigi määramise menetluse kiiruse tõttu nende varjupaigataotlejate suhtes, kelle osas selline menetlus on käimas. Määruse nr 343/2003 artiklitest 17 ja 18 tuleneb nimelt, et tavamenetluses võib mööduda viis kuud alates varjupaigataotluse esitamise kuupäevast kuni

kuupäevani, mil palve saanud liikmesriik otsustab varjupaigataotleja vastuvõtmispalve üle. Sellele ajavahemikule lisandub üleandmise teostamiseks vajalik aeg – kõnealuse määruse artikli 19 kohaselt peab üleandmine tavapäraselt toimuma kuue kuu jooksul vastuvõtmispalve rahuldamisest arvates.

- 45 Veel võib määruses nr 343/2003 sätestatud menetlus teatavatel juhtudel pädida sellega, et varjupaigataotlejat ei antagi üle palve saanud liikmesriigile, vaid ta jääb varjupaigataotluse esitamise liikmesriiki. Selle määruse artiklites 17–20 sätestatud tähtjad puudutavad üksnes olukorda, kus palve saanud liikmesriik rahuldab vastu- või tagasivõtmispalve või ei vasta palve esitanud liikmesriigi palvele. Kõnealune määrus näeb ette üksnes vabatahtlikkusel põhineva lepitusmenetluse juhuks, kui palve saanud liikmesriik jätab palve rahuldamata. Niisuguses olukorras võib varjupaigataotleja ajutine viibimine palve esitanud liikmesriigi territooriumil vägagi oluliselt pikeneda. Nende varjupaigataotlejate väljaarvamist varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumtingimuste kohaldamisalast, kelle osas viiakse läbi vastutava liikmesriigi määramise menetlus, ei saa seega kuidagi õigustada kõnesoleva menetluse kestusega.
- 46 Teine direktiivi 2003/9 kohaldamise tingimus on see, et varjupaigataotlejatel peab olema luba viibida asjaomase liikmesriigi territooriumil varjupaigataotlejatena. Selles osas ei saa Prantsuse valitsus tulemuslikult väita, et kuna direktiivi 2005/85 põhjendus 29 ütleb selgesti, et taotlused, millele laieneb määrus nr 343/2003, ei kuulu selle direktiivi kohaldamisalasse, siis varjupaigataotlejale selle direktiivi artikli 7 lõikest 1 tulenevat õigust jääda läbivaatamise menetluse ajaks liikmesriiki ei saa varjupaigataotleja suhtes kohaldada, kui tema osas on käimas selles määruses sätestatud menetlus vastutava riigi määramiseks.
- 47 Nimelt tuleb väljendit „jääda liikmesriiki” direktiivi 2005/85 artikli 2 punkti k järgi mõista mitte üksnes varjupaigataotlust läbivaatava, vaid ka varjupaigataotluse esitamise liikmesriigi territooriumile, sh piirile või transiiditsooni jäämisena.
- 48 Seega tuleb järeldada, et varjupaigataotlejatel on õigus jääda mitte üksnes varjupaigataotlust läbivaatava, vaid ka varjupaigataotluse esitamise liikmesriigi territooriumile, nagu nõuab direktiivi 2003/9 artikli 3 lõige 1.
- 49 Niisugust tõlgendust ei kummuta direktiivi 2005/85 põhjendus 29, mis viitab üksnes asjaolule, et selle direktiiviga liikmesriigis pagulasseisundi omistamiseks ja äravõtmiseks kehtestatud menetlused erinevad menetlustest, mis on määrusega nr 343/2003 varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutava liikmesriigi määramiseks kehtestatud.
- 50 Sellest tulenevalt tuleb esimesele küsimusele vastata, et direktiivi 2003/9 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriik, kellele on esitatud varjupaigataotlus, on kohustatud tagama direktiiviga 2003/9 kehtestatud varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumtingimused ka niisugusele varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik.

Teine küsimus

- 51 Teise küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus selgitada esiteks, mis hetkel lõpeb varjupaigataotluse saanud liikmesriigi kohustus tagada direktiiviga 2003/9 kehtestatud vastuvõtu miinimumtingimused varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik, ja teiseks, millisele liikmesriigile langeb vastuvõtu miinimumtingimuste tagamise finantskoormus.

- 52 Mis puudutab vastuvõtu miinimumtingimuste tagamise kohustuse kestust, siis olgu esiteks öeldud, et nagu sai märgitud käesoleva kohtuotsuse punktides 37 ja 38, laieneb direktiivi 2003/9 isikuline kohaldamisala kõigile varjupaigataotlejatele alates esmakordsest liikmesriigis varjupaigataotluse esitamisest.
- 53 Teiseks tuleb tõdeda, et kooskõlas direktiivi 2003/9 artikli 2 punktiga c ja määruse nr 343/2003 artikli 2 punktiga d on taotleja või varjupaigataotleja kolmanda riigi kodanik või kodakondsuseta isik, kes on esitanud varjupaigataotluse, mille suhtes ei ole lõplikku otsust veel tehtud. Taotleja säilitab niisiis direktiivi mõttes varjupaigataotleja staatuse kuni ei ole tehtud lõplikku otsust.
- 54 Kolmandaks tuleneb määruse nr 343/2003 artiklitest 17–19, et lihtsalt varjupaigataotluse esitamise liikmesriigi palve, et teine liikmesriik võtaks taotleja vastu, ei lõpeta palve esitanud riigi poolset varjupaigataotluse läbivaatamise menetlust. Nimelt isegi juhul, kui palve saanud liikmesriik nõustub taotlejat vastu võtma, lasub vastutus varjupaigataotluse läbivaatamise eest juhul, kui üleandmine ei toimu kuue kuu jooksul, vastavalt artikli 19 lõikele 4 liikmesriigil, kus varjupaigataotlus esitati. Lisaks, nagu on öeldud ka käesoleva kohtuotsuse punktis 45, näeb kõnealune määrus ette üksnes vabatahtlikkusel põhineva lepitusmenetluse juhuks, kui palve saanud liikmesriik jätab palve rahuldamata ning sellisel juhul ei ole välistatud, et varjupaigataotleja jääb palve esitanud liikmesriigi territooriumile.
- 55 Eeltoodust tulenevalt on alust järeldada, et liikmesriigi otsus paluda teiselt liikmesriigilt, keda ta peab varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutavaks, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu ega selle palve rahuldamine palve saanud liikmesriigi poolt ei ole direktiivi 2003/9 mõttes lõplikud otsused. Siit järeldub, et üksnes see, kui palve esitanud liikmesriik annab varjupaigataotleja tegelikult üle, lõpetab varjupaigataotluse läbivaatamise selle riigi poolt ning talle sellest tuleneva kohustuse tagada vastuvõtu miinimumtingimused.
- 56 Lisaks on direktiivi 2003/9 üldise ülesehituse ja eesmärgi ning põhiõiguste austamise ja eriti harta artikli 1 (mille järgi tuleb inimväärikust austada ja kaitsta) nõuete täitmisega – nagu on öeldud käesoleva kohtuotsuse punktides 42–45 – vastuolus see, kui varjupaigataotlejalt võetakse direktiiviga kehtestatud miinimumnõuete kaitse kas või ajutiselt pärast varjupaigataotluse esitamist ja enne tegelikku üleandmist vastutavale liikmesriigile.
- 57 Direktiiviga 2003/9 kehtestatud vastuvõtu miinimumtingimusi võib üksnes selle direktiivi artiklis 16 loetletud tingimustel kitsendada või tühistada olukorras, kus varjupaigataotleja ei täida asjaomase liikmesriigi kehtestatud vastuvõtukorda.
- 58 Eelnevast tuleneb, et liikmesriigil, kellele on tema piiril või territooriumil esitatud varjupaigataotlus, lasub kohustus tagada direktiiviga 2003/9 kehtestatud miinimumtingimused varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik, lõpeb alles siis, kui palve esitanud liikmesriik varjupaigataotleja tegelikult üle annab.
- 59 Mis puudutab küsimust, millisele liikmesriigile langeb vastuvõtu miinimumtingimuste tagamise finantskoormus, olgu öeldud, et finantskoormus, mis on seotud nõuetega, mis tulenevad liikmesriigi vajadusest täita liidu õigust, tuleb tavaliselt katta liikmesriigil, kes on kohustatud neid nõudeid täitma, st niisugusel juhul nagu põhikohtuasjas liikmesriigil, kel tuleb tagada direktiiviga 2003/9 kehtestatud vastuvõtu miinimumtingimused vastavalt sellele, mida öeldi eelmises punktis, v.a juhul kui liidu õigusest ei tulene teisiti. Kuna direktiivis 2003/9 ega määruses nr 343/2003 ei ole vastupidiseid sätteid, tuleb märkida, et kõnealuste miinimumtingimuste tagamise finantskoormus langeb sellele liikmesriigile, kellele lasub mainitud kohustus.

- 60 Ka tuleb välja tuua, et vastamaks vajadusele jagada liikmesriikide vahel õiglaselt finantskoormust, mis kaasneb ühise varjupaiga- ja sisserändepoliitika rakendamisega – vajadus, mis võib ennekõike tekkida seoses suurte rändevoogudega –, näeb otsusega nr 573/2007 üldprogrammi „Solidaarsus ja rändevoogude juhtimine” raames loodud Euroopa Pagulasfond ette, et liikmesriikidele võib anda toetust muu hulgas seoses vastuvõtutingimuste ja varjupaigamenetlustega.
- 61 Sellest tulenevalt tuleb vastata teisele küsimusele, et liikmesriigil, kellele on esitatud varjupaigataotlus, lasub kohustus tagada direktiiviga 2003/9 kehtestatud miinimumtingimused varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik, lõpeb siis, kui palve esitanud liikmesriik varjupaigataotleja tegelikult üle annab ja et kõnealuste miinimumtingimuste tagamise finantskoormus langeb viimati nimetatud liikmesriigile, kellel lasub mainitud kohustus.

Kohtukulud

- 62 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Nõukogu 27. jaanuari 2003. aasta direktiivi 2003/9/EÜ, millega sätestatakse varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumnõuded, tuleb tõlgendada nii, et liikmesriik, kellele on esitatud varjupaigataotlus, on kohustatud tagama direktiiviga 2003/9 kehtestatud varjupaigataotlejate vastuvõtu miinimumtingimused ka niisugusele varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda nõukogu 18. veebruari 2003. aasta määruse (EÜ) nr 343/2003, millega kehtestatakse kriteeriumid ja mehhanismid selle liikmesriigi määramiseks, kes vastutab mõnes liikmesriigis kolmanda riigi kodaniku esitatud varjupaigataotluse läbivaatamise eest, alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik.
2. Liikmesriigil, kellele on esitatud varjupaigataotlus, lasub kohustus tagada direktiiviga 2003/9 kehtestatud miinimumtingimused varjupaigataotlejale, kelle osas ta otsustab paluda määruse nr 343/2003 alusel teiselt liikmesriigilt, et viimane võtaks varjupaigataotleja vastu või tagasi kui varjupaigataotluse läbivaatamise eest vastutav liikmesriik, lõpeb siis, kui palve esitanud liikmesriik varjupaigataotleja tegelikult üle annab ja kõnealuste miinimumtingimuste tagamise finantskoormus langeb viimati nimetatud liikmesriigile, kellel lasub mainitud kohustus.

Allkirjad